

Так, управління захистом інтелектуальної власності має розвиватися в таких двох основних напрямках: 1. Створення організаційно-правової бази захисту інтелектуальної власності, що передбачає створення та організаційну оптимізацію відповідної інфраструктури державних органів у сфері захисту інтелектуальної власності. Важливе значення координаційних зв'язків між цими органами в даному аспекті, розмежування повноважень між органами з метою уникнення їх дублювання. 2. Налагодження функціонування державних органів захисту інтелектуальної власності. Інфраструктура має відповідати існуючим відносинам інтелектуальної власності та давати суб'єктам інтелектуальної власності можливості для захисту своїх прав [2, с. 12].

Захист права інтелектуальної власності на результати інтелектуальної діяльності Цивільний кодекс України присвячує ст. 432, яка проголошує, що кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого права інтелектуальної власності відповідно до ст. 16 цього кодексу. Державне управління у сфері захисту інтелектуальної власності визначається як сукупність механізмів державного управління, які спрямовані на запобігання, покарання та виявлення порушень нематеріальних і матеріальних прав суб'єктів інтелектуальної власності на результати їх творчої, наукової та інноваційної діяльності, які реалізуються органами державної влади.

Отже, захист здобуває особливо великого значення, так як у зв'язку зі швидким розвитком технологій, з'явилася можливість порушення прав у таких обсягах, що були неможливі раніше. Тому без належної правоохоронної інфраструктури захист інтелектуальної власності не може бути ефективним.

Бібліографічні посилання:

1. Ромат Т. Є. Захист інтелектуальної власності як об'єкт державного управління // Держава та регіони, Серія: Державне управління. – 2011. № 1., – С.106 – 109.
2. Чепеленко А. М. Особливості захисту інтелектуальної власності в країнах Європи // Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності. – 2010. – №4. – С. 12 – 14.

Ліпська Ева Олександрівна
здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Карпенко Роман Валерійович
викладач кафедри цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВІРНИХ ВІДНОСИН У СФЕРІ ВИРОБНИЦТВА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРОВИРОБНИКІВ

Питання про договори в сільському господарстві є одним зі спірних і проблемних у науці аграрного права, але в будь-якому разі слід мати на увазі, що аграрно-правові договори є предметом саме аграрного права. При цьому, як вважають науковці, у законодавстві важливо повно відобразити специфіку сільськогосподарського виробництва та сільськогосподарських договорів.

Специфіка договірних відносин у цій галузі виявляється в кожному структурному елементі договору (предмет, сторони тощо). Світовий досвід доводить, що сільське господарство без державного регулювання, спеціально орієнтованого на захист його майнових інтересів, без створення системи підтримки не може ефективно функціонувати, оскільки воно є галуззю з підвищеним виробничо-господарським ризиком. Виробничий процес у ньому навіть в умовах найвищого рівня науково-технічного та сервісного забезпечення контролюється людиною не повністю. Державне регулювання має бути орієнтовано також на охорону земель від надмірної експлуатації, стримування перевиробництва з одночасним збереженням відповідного рівня життя того, хто працює в сільському господарстві. У розвинутих країнах важливість створення "привілейованого" стану сільського господарства усвідомлена суспільством, визнана теоретично, реалізована в законодавстві та здійснюється на практиці. Перерозподіл національного доходу для підтримування аграрного сектора є певним навантаженням для населення, але в кінцевому підсумку від стимулювання сільського господарства матиме вигоди й споживач.

У розвинутих країнах важливість створення "привілейованого" стану сільського господарства усвідомлена суспільством, визнана теоретично, реалізована в законодавстві та здійснюється на практиці. Перерозподіл національного доходу для підтримування аграрного сектора є певним навантаженням для населення, але в кінцевому підсумку від стимулювання сільського господарства матиме вигоди й споживач. Такий "привілейований" стан сільського господарства спричинив впровадження політики аграрного протекціонізму. Вона здійснюється у вигляді системи державних заходів, спрямованих на стимулювання національного сільського господарства та захист національного ринку від імпорту. Концептуальною основою державної підтримки сільського господарства є визнання його стану хронічно невиконаним у системі товарних зв'язків в економіці. За радянських часів сільське господарство було, можна сказати, донором промисловості та міста. Його внесок у національний дохід на 1990 р. майже вдвічі перевищував державні вкладення в нього. Необхідність системи підтримування сільського господарства державна політика ігнорувала. Останніми десятиріччями окремі елементи концепції такого підтримування сільського господарства дістала своє відображення в законодавстві. Першим кроком до створення режиму сприяння агрокомплексу в Україні став Закон України від 17 жовтня 1990 р. "Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві України" (в редакції Закону від 15 травня 1992 р.), яким визначаються умови, зміст і межі пріоритетності розвитку соціальної сфери села та агропромислового комплексу в структурі народного господарства. Вищезазначене гідтверджую тезу, що галузь сільського господарства є важливою серед інших. Питання національної безпеки зобов'язують державу створити особливі умови розвитку цієї сфери, що має позначитися на її правовому регулюванні. За умови забезпечення реалізації свободи обрання форм господарювання на землі це має обмежити, а в окремих випадках виключити

можливість безмежної дії ринкових механізмів та свобод, зокрема щодо забезпечення свободи договорів у сільському господарстві.

Останнім часом поширилась думка, що сільське господарство природно перейде до ринку на основі вільного встановлення цін на власну продукцію. Світовий досвід доводить інше: ринкові механізми недостатні для ефективного функціонування агрокомплексу, що потребує протекціонізму, захисту від мінливості та стихій ринку. Без цього сільське господарство не може обійтись через фактичну нерівність у взаєминах із промисловими, фінансовими та торговельними партнерами. У жодній із розвинутих країн не відмовились від закупівельних цін на сільськогосподарську продукцію, в яких враховується певний рівень витрат фермера.

Тому, кажучи про предмет аграрно-правового регулювання договірних відносин, слід зробити застереження. Аграрне право не визначає загальні положення про договори, правочини; всі аграрно-правові договори підпорядковуються загальним правилам цивільного законодавства. Аграрне право визначає особливості їх правового регулювання. Враховуючи, що аграрне право є галуззю комплексною, яка містить норми як приватного, так і публічного права, законодавець, конструюючи її механізми, зобов'язаний в її рамках знайти "золоту середину" — взяти до уваги як індивідуальні інтереси, так і колективні, тобто національні інтереси всієї України щодо забезпечення національної безпеки.

Оскільки Конституцією України закріплено як загальний принцип — невтручання в сферу господарювання, аграрне законодавство має встановити принципи та засади особливостей державно-правового регулювання відносин у галузі сільського господарства. Водночас, одним із пріоритетних напрямів державної політики аграрного протекціонізму має бути турбота про селянина. На сьогодні українське законодавство не має загальних засад регулювання державою відносин у сфері економіки в цілому і сільському господарстві зокрема, але такі події, як зернова криза, що охопила Україну 2003 р., примусять українських законодавців та урядовців переглянути свої підходи до державного управління цією галуззю, припинити розглядати селянина виключно як платника податків та постачальника продовольства; тим більше, що за усіх часів сільське населення було та є генофондом нації. Криза, що охопила сільське господарство у зв'язку з неефективністю існуючих форм господарювання на селі, породила оману про те, що проста зміна цих форм господарювання автоматично дозволить подолати всі кризові явища. Реформування форм господарювання на селі дасть змогу створити лише передумови до аграрної реформи. Це означає, що земельна реформа є першим, скоріше підготовчим етапом дальшої аграрної реформи. А ця реформа вимагатиме величезних інвестицій. Сільському господарству потрібне насіння нових, більш продуктивних рослин, нові технології у сфері агрономії, нова техніка, і, нарешті, нові технології у сфері організації його управління (менеджменту). Мінімальні передумови цих бажаних перетворень, найближчими роками має створити Українська держава. При цьому необхідно враховувати, що суб'єктам нових форм господарювання на селі бракує як сучасних економічних, так і правових знань, що також негативно

позначається на ефективності галузі загалом. І договори в сільському господарстві є тим правовим інструментом, за допомогою кваліфікованого використання якого на селі можуть відбуватися зазначені перетворення.

Бібліографічні посилання:

1. Аграрне право України: Підручник / За ред. О.О. Погрібного. – К.: Істина, 2016. – 448 с.
2. Гуревський В.К. Державне регулювання сільського господарства Київ., Істина, 2017. С. 148.
3. Статівка А.М. Аграрне право та законодавство України: теоретичні проблеми. Харків., 2018. С. 25.

Макогон Любов Станіславівна,
здобувач вищої освіти
Університету митної справи та фінансів
Науковий керівник: Свистун Лариса Яківна
доцент кафедри цивільного, господарського та екологічного права
Університету митної справи та фінансів

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ БЛАГОДІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ

Благодійна діяльність є важливим елементом суспільних відносин, спрямованих на допомогу найбільш вразливим верствам населення, навколишньому середовищу, культурній спадщині. У зв'язку з цим створення інститутів, що регулюють ці відносини, чітко і найбільш повне їх відображення в законодавстві дозволяє знизити трансакційні витрати суспільства на їх здійснення і контроль, а також збільшити соціально-економічний ефект від такого складного і неоднозначного явища як благодійність [1, с. 245].

Відповідно до статті 1 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації», благодійна організація є юридичною особою приватного права, установчі документи якої визначають благодійну діяльність в одній чи кількох сферах, визначених цим Законом, як основну мету її діяльності. Метою благодійних організацій не може бути одержання і розподіл прибутку серед засновників, членів органів управління, інших пов'язаних з ними осіб, а також серед працівників таких організацій [2].

Законодавством введені чіткі критерії поділу благодійних організацій на благодійний фонд, благодійну організацію і благодійне товариство. До таких критеріїв належать порядок управління організацією і обов'язок по внесенню вкладів, що дозволяють особам, які бажають здійснювати благодійну діяльність, вибрати оптимальний варіант, відповідний їхнім бажанням і вимогам управління і майнової участі.

Зокрема, благодійне товариство повинно створюватися не менш ніж двома засновниками. Благодійний фонд і благодійна установа - одним або двома засновниками. При цьому особливістю благодійного фонду є те, що його учасники не зобов'язані передавати йому будь-які активи для досягнення цілей благодійної діяльності, а благодійна установа, навпаки, створюється за рахунок активів, які передаються одним або декількома засновниками для досягнення благодійних цілей за рахунок цих активів і/або доходів від них.

Засновниками благодійних організацій можуть бути дієздатні фізичні та юридичні особи.